ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΕΣ ΣΤΑ ΜΟΝΟΤΑΞΙΑ ΣΧΟΛΕΙΑ

Μὲ μεγάλη μας εὐχαρίστηση βλέπουμε ὅτι, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ «Διδασκαλικὸ Βῆμα» καὶ ἄλλες δασκαλικὲς ἐφημερίδες καὶ περιοδικὰ παίρνουν μέρος στὴ συζήτηση γιὰ τὴν ἐπιτυχία ἢ ἀποτυχία τῆς δασκάλας στὸ Μονοτάξιο Σχολεῖο.

Ἡ «Σχολικὴ Ἐφημερίδα» τῶν κ. κ. Σωτηρίου καὶ Παπαμαύρου, ποὺ ἀγωνίζεται μὲ βαθειὰν ἐπίγνωση τῆς εὐθύνης της νὰ συνειδητοποιηθοῦν στοὺς ἐκπαιδευτικοὺς λειτουργοὺς τὰ ἐπαγγελματικὰ καὶ ἐπιστημονικὰ προβλήματά τους, ἄνοιξε τὶς στῆλες της σὲ πλατειὰ συζήτηση πάνω στὸ ζήτημα τῆς ἐπιτυχίας ἢ ἀποτυχίας τῆς δασκάλας στὸ Μονοτάξιο Σχολεῖο.

Δημοσιεύει γνῶμες διδασκαλισσῶν πάνω στὸ ἄρθρο τοῦ Ἐπιθεωρητοῦ κ. Φωτοπούλου, τοῦ ὁποίου τὶς γνῶμες κατὰ τοῦ διορισμοῦ δασκαλισσῶν σὲ Μονοτάξια Σχολεῖα ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο φύλλο τοῦ «Ἀγώνα».

Τὰ κυριώτερα ἐπιχειρήματα μὲ τὰ ὁποῖα οἱ διάφορες δασκάλισσες (μὲ ψευδώνυμα δυστυχῶς οἱ περισσότερες γιὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων) ἀπαντοῦν στὸν κ. Φωτόπουλο, εἶναι πρῶτα-πρῶτα ὅτι ἀπὸ τὴ φύση της ἡ γυναίκα εἶναι καταλληλότερη ἀπὸ τὸν ἄντρα γιὰ τὴ δουλειὰ τῆς δασκάλας, δεύτερο, ὅτι ὡς τὰ σήμερα ἔχει νὰ ἐπιδείξει ἀναμφισβήτητες ἐπιτυχίες σὲ ἀπόμερα καὶ ἀπολίτιστα χωριὰ καὶ σὲ παραμεθόριους συνοικισμούς. Τρίτο, ὅτι γιὰ τὴν ἐξοσχολικὴ δράση τῶν δασκάλων, ποὺ ἀπαιτεῖ ἄμεση ἐπικοινωνία μὲ τὴν οἰκογένεια τοῦ παιδιοῦ καὶ ἰδίως μὲ τὴ μητέρα, ἡ δασκάλα εἶναι καταλληλότερη ἀπὸ τὸν ἄρρενα συνάδελφό της, ὁ ὁποῖος, μὲ ὅλη του τὴν καλὴ θέληση καὶ προσπάθεια, δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἐπιτύχει μὲ τὶς βάρβαρες καὶ μεσαιωνικὲς προλήψεις ποὺ ἐπικρατοῦν στὰ χωριά.

Στὸ ἐπιχείρημα τοῦ κ. Φωτοπούλου, ὅτι ἡ ψυχοσύνθεση τῆς γυναίκας εἶναι μόνο γιὰ τὸ σπίτι καὶ ὄχι γιὰ ν' ἀναλαμβάνει τόσο σοβαρὲς δουλειὲς σὰν τὴ δουλειὰ τοῦ Μονοταξίου Σχολείου, ἀπαντοῦν ὅτι ἡ δουλειὰ καὶ τὸ περιβάλλον μεταβάλλουν τὸ χαρακτῆρα καὶ τὴν ψυχοσύνθεση τοῦ ἀνθρώπου. Ὅπως τὴν Ἀμαζόνα καὶ τὴ Σπαρτιάτισσα ἀντικατέστησε ἡ σκλάβα τοῦ γυναικωνίτη, ἔτσι καὶ τὴ γυναίκα τοῦ σπιτιοῦ, τὴν ἀφωσιωμένη, τὴν ἐργατική, ἀλλὰ καὶ σκλάβα καὶ ἐξάρτημα τοῦ ἀντρός, ἀντικατέστησε ***ἐλεύθερος ἄνθρωπος***, ἡ ἐργάτισσα, ἡ ἀγρότισσα, ἡ ἐπιστήμονας, ἡ δασκάλα, ἡ ὑπάλληλος μὲ τὴν τέλεια διαφορετικὴ ψυχοσύνθεση.

Ὁμολογοῦν ὅτι, ἂν πολλὲς φορὲς ἀπέτυχε ἡ δασκάλα στὰ μονοτάξια σχολεῖα τῶν χωριῶν, αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι διορίζονται στὸ δυσκολώτερο αὐτὸ εἶδος τοῦ Σχολείου δασκάλισσες νέες καὶ ἄπειρες, ἐνῶ θὰ ἔπρεπε νὰ διορίζονται μεγάλες στὴν ἡλικία καὶ μὲ πεῖρα. Αὐτὸ ὅμως δὲ βαρύνει τὶς δασκάλισσες καὶ οὔτε ἐπιτρέπει καὶ τὸν ἐναντίον τους προτεινόμενο διωγμό, ἀλλὰ τὶς ἐκπαιδευτικὲς ἀρχές, ποὺ προορίζουν τὶς καλύτερες θέσεις στὰ πολυτάξια σχολεῖα τῶν πόλεων γιὰ ***τοὺς ἡμετέρους***.

Ὡς τόσο μᾶς ἱκανοποιεῖ βαθύτατα τὸ ξύπνημα τῶν δασκαλισσῶν καὶ ἡ προσπάθειά τους νὰ ὑπερασπίζονται μόνες τους τὸ δίκαιό τους. ***Θ. Δ. Α.***